

— „Увѣренъ съмъ, защото инѣкъ ще бждѣтъ изново бити поголовно и още по-лошо, защото прѣди бѣхме новаци и незнаехме какъ се бие и пакъ ги набихме.“

— „Благодарѣ ви, да ли всичкитѣ офицери иматъ такъва самоотверженностъ, както васъ?“

— „Сжщата, Ваше Височество; азъ незнаех нито единъ офицеръ или войникъ, който да се бои отъ една втора война съ сърбитѣ.

— „Вѣрни сж вашитѣ възглѣдове; азъ се увѣрихъ въ армията си и нашия народъ повторно доказва героическитѣ си способности.“

Негово Височество ми стиснѣ ръката; по сжщия начинъ се сбогува и съ останалитѣ, а слѣдъ туй Го дигнахме на ръцѣ и отнесохме въ фѣйтона Му, който потегли всрѣдъ продължителна юнашка „урра!“

II.

На 30 Юлий се разнесе слухъ, че сърбитѣ пакъ щѣли да ни обяватъ война, зарадъ туй Струмския полкъ трѣбваше на слѣдущия день да замине за Перникъ.

Селото Перникъ е разположено на двата брѣга на рѣка Струма, при самото устие, кждѣто тя се провира между канариститѣ висоти, за да отиде въ Радомирското поле и по-нататкъ . . . Въ источната страна на селото, на 8 км., се пристира Пернишкото поле, което се цѣпи отъ Струма и на което ширината достига до 3 км. срѣдно. То се загражда на истокъ съ канариститѣ висоти и прохода за София, на сѣверъ — съ Люлинъ планина и клонъ отъ нея, на югъ — съ клонъ отъ Витоша, на западъ — съ коническата висота увиснѣла надъ Струма, на която е била крѣпо-